

зикаленъ стихъ и съ великолепитѣ си образи. Когато редакторитѣ на „Мисль“ получили пакета съ тая поема и прочели нейнитѣ звучни стихове, тѣ останали учудени, че единъ момъкъ, затуленъ чакъ въ Анхиало, е можалъ да напише такава поезия. Редакторътъ на списанието, Д-ръ Кръстевъ, написалъ веднага едно ласкаво писмо на Яворова, което дало криле на надеждитѣ му. Това писмо било и първата, най-топла ласка за душата на този необикновенъ младежъ. Д-ръ Кръстевъ не се задоволилъ само съ писменни похвали, а се разтичалъ да намѣри за Яворова служба въ София. Можемъ да си представимъ, каква е била радостъта на поета, когато презъ единъ септемврийски день на 1900 год. получилъ телеграмата на Д-ръ Кръстевъ, съ която му съобщавалъ, че е назначенъ въ столицата...

Престарѣлиятъ вече нашъ писателъ, Т. Г. Влайковъ, който е билъ съучастникъ въ тия грижи на Д-ръ Кръстева за младия поетъ, ето какъ описва случая съ „Калиопа“:

— По едно време се получи пакетъ отъ Анхиало, гдето живѣеше Яворовъ. Мене се падна да отворя пощата. Бѣше изпратена поемата „Калиопа“ — чудно хубава и музикално написана поема. Прочетохъ я съ голѣмъ интересъ и останахъ много доволенъ. Д-ръ Кръстевъ сжщо. Прочете я и Пенчо Славейковъ. Той я одобри и нареди да се печати. Но какъ да се подпише авторътъ? Крачоловъ! Да туримъ само П. Кр. — не може. „Трѣбва да намѣримъ—каза Пенчо—друго име“. И се замисли, какво име да сложи. Почна туй-онуй и... извика: Яворовъ!... да, Яворовъ ще бжде“. И кръсти се Крачоловъ въ Яворовъ.

Така започнала поетската слава на единъ новъ, изключително самобитенъ творецъ. Ако не е било отзывчивото сърдце и благородното внимание на Д-ръ Кръстева, кой знае, какво е можело да стане съ скромния, затворенъ въ себе си и срамежливъ младежъ! Самъ Яворовъ презъ цѣлия си животъ останалъ дъл-